

Imahét

2019. január 6 - 13.

Egység a sokszínűségben

Az idei Imahét anyagát a Spanyol és a Portugál Evangéliumi Aliansz állította össze.

Alianza Evangélica
Española

Fedezzük fel és ünnepeljük azt, hogy a sokszínűség az egységünket építi

Az evangéliumi keresztyények közössége nagyon gazdag és sokszínű közösség és ez inkább ünneplésre, mint aggodalomra kell, hogy késztesse minket. Az egyik módja sokszínűségünk ünneplésének, sőt annak, hogy még inkább erősítsük a köztünk megvalósuló egységet, az, hogy csatlakozunk az Evangéliumi Világ Aliansz által tartott Imahéthez.

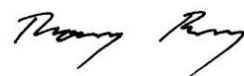
Hogyan is tudnánk jobban megünnepelni ezt az egységet, mint úgy, hogy összejövünk dicsőíteni, hálát adni, bűnt vallani és könyörögni a mi Urunkhoz, Istenünkhöz.

Európában sok gyülekezet ragadja meg azt a lehetőséget, amit ez az imahét kínál és közös imaalkalmakat szerveznek, amire mi is szeretnénk bátorítani. Álljon itt néhány javaslat, amit érdemesnek tartunk szem előtt tartani a szervezőknek:

1. Tegyetek meg minden töleket telhetőt annak érdekében, hogy MINDEN evangéliumi felekezet kapjon meghívást imaalkalmaitokra. Vannak például cigány gyülekezetek is a környékeken, akiket meghívhatnátok? Azzal, hogy mindenkit meghívtok, a közöttetek megnyilvánuló egységet teszitek gazdagabbá és sokszínűbbé.
2. Az mindig gazdagabbá teszi az eseményt, ha új helyszíneket is bevontok, így fontoljátok meg a kisebb gyülekezetek meglátogatását. Minden hely más és színesebbé teszi az egységeket.
3. Gondolkozzatok el azon, hogy hogyan tudnátok egészen gyakorlati módon megjeleníteni az országokban meglévő hatalmas sokféleséget. Ha ilyenekre is odafigyeltek, azzal meglepő perspektívákkal tudjátok gazdagítani az egységeket.
4. Az általatok szervezett esemény kellőképpen vonzó a fiatalok számára is? Bátorítunk titeket arra, hogy vonjátok be a fiatalokat. Mindenképpen legyenek ott a meghívottak között, de akár bevonhatjátok őket a tervezésbe és az előkészítésbe is. A generációk közötti egység különösen fontos az egyház számára.
5. Az imaalkalom legyen kreatív, releváns és vonzó! Bizonyosodjatok meg róla, hogy az imaalkalom idejének java részét valóban az imádság tegye ki. Az egység legjobban a közös imádságban fejeződik ki.
6. Buzdítunk benneteket arra, hogy törekedjete a nemek közötti egyensúlyra. Vonjatok be vegyesen férfiakat is és nőket is, hogy közösen munkálkodjanak egy olyan program megszervezésén, ami valóban a sokszínűséget ábrázolja ki. Isten alkotta ilyen sokszínűnek ezt a világot és örömét leli abban, amikor az Ő teste ezt egységben kifejezi.
7. Gondoljatok a jövőre! Gondoljatok arra is, hogy ez az esemény mivé nőheti ki magát. Hogyan tudjátok olyan hívogatóvá tenni az idej alkalmat, hogy a résztvevők jövőre is visszajöjjenek, sőt magukkal hozzák barátait is? A szeretet az a kapocs, ami összehozza az egyébként különböző embereket és egységbe kovácsolja őket.

Isten a dicsőítésnek sokféle módjával áldott meg bennünket! Legyen ez az imahét egy alkalom arra, hogy ezt ünnepeljük! Legyen ez az imahét egy új kezdet, amely során láthatóvá tesszük a köztünk lévő egységet lakóközösségeink számára és megmutatjuk a világnak, hogy a sokféleség azt jelenti, hogy egységes testként gazdaggá lettünk Krisztusban.

Azért imádkozom, hogy úgy fedezzük fel a sokféleségben rejlő hatalmas gazdagságot, hogy az sokkal erőteljesebben építse tovább a köztünk lévő egységet, mint eddig valaha.

Thomas Bucher

Az Európai Evangéliumi Aliansz főtítkára

A spanyol és a portugál Evangéliumi Aliansz bevezetője

Az elmúlt ötven évben a világ akkorát változott, hogy ha ma az ember átrepül a Föld másik felére, akkor furcsán fogja érezni magát, amikor a sok teljesen idegen dolog mellett ugyanazokat a márkákat és franchise-okat fedezi fel, amik a saját hazájában is mindennaposak. Ugyanezt érezzük az egyetemes Egyházzal kapcsolatban is. Hitvallásainkban nagyon sok minden azonos, és ez megeremti az alapját a közöttünk lévő egységnek, de ugyanakkor olyan különbségek is vannak köztünk, amik miatt néha úgy néz ki, mintha nem ugyanahhoz a családnak tartoznánk. Evangéliumi keresztényekként a következő kérdést kell feltennünk magunknak: Ha Isten az Atyánk, a Szentlélek az irányítunk, a Biblia pedig életünk térképe, akkor miért van köztünk mégis olyan sok különbség? A válasz több dologtól függ:

1. Az értelmünknek - amivel Isten Igéjét értelmeznünk kell - a végessége.
2. A világlátásunk, melyet az a kultúra határoz meg, amiben élünk és amitől egy bizonyos szemüvegen keresztül olvassuk a Bibliát, még ha ennek nem is vagyunk tudatában.
3. Az a tény, hogy amit ugyanabból a kinyilatkoztatott Igazságból megértettünk, azt sokan sokféleképpen alkalmazzuk.

Spanyolországban élő, nemhívó ismerőseim sokszor megkérdezték tőlem: Hogyan tudjátok megtartani az egységet a hitvallásokban, a látásokban, a dicsőítésen belül megjelenő különböző megnyilvánulási formákban, anélkül, hogy lenne egy Pápátok, valaki, aki vezetne és útbaigazítana benneteket? Hogy lehet az, hogy ha az ember bemegy egy evangéliumi gyülekezetbe Indonéziában, ill. Európában, akkor rengeteg olyan dolgot lát, ami mindkét helyen teljesen ugyanaz?

A válasz a Bibliában rejlik: mindenki, aki hisz Krisztusban, Isten gyermeke. Ugyanaz az Atyánk; ugyanahhoz a családnak tartozunk. A testvérek pedig általában hasonlítanak egymásra.

Közös hitvallásunk a Biblián alapul, ami Isten szava. Mindannyian igyekszünk követni Krisztus és az apostolok példáját, így az életvezetésünk azt a Könyvet tükrözi vissza, amit mindannyian követünk.

Adja Isten, hogy felismerjük az egységünket Krisztusban és ugyanakkor megőrizzük meggazdagító sokszínűségünket, hogy Isten kegyelme is sokszínű legyen és az evangélium fénye szeretett világunk legtávolabbi sarkába is eljusson.

Az egységes imának ebben a most következő hetében látni fogjuk, hogy a sokszínűségeken belül hogyan valósul meg az Egység a Krisztus Testében. Az Efezusiakhoz írt levél 4. fejezete alapján meg fogjuk érteni, hogy milyen közös alapon nyugszik a mi Egyházunk. Az Imahét során nyolc igazságot fogunk feleleveníteni, melyek az alapját képezik a Krisztus Egyházán belül meglévő egységnek:

1. Egység a szeretetben	5. Egység az egy testben
2. Egység a Lélekben	6. Egység a misszióban
3. Egység a hitben (hitvallásban)	7. Egység a látásban
4. Egység a keresztségben	8. Egység Krisztusban...

Hadd diadalmaskodjon az Egység a Sokféleség fölött és legyen nyilvánvaló Isten Egyházában Európában és az egész világon!

Israel Montes

1. NAP – EGYSÉG A SZERETETBEN

Mai szóhasználatunk szerint „szeretni” valakit és „elviselni” valakit: két, egymást kölcsönösen kizáró hozzáállás. *Szeretni* olyan embert szoktunk, aki jó érzéssel tölt el bennünket. Ha *elviselek* valakit, azt még/már nem szeretem.

Meglepő módon, Pál apostol arra buzdítja az efezusi keresztyéket, hogy *viseljék el egymást, szeretettel* (Ef 4,2). A szeretet nem csak egy érzelem, a szeretet nem egocentrikus, nem feltételhez kötött. Sőt, ha egy nehéz természetű embert hosszú időn keresztül elviselek azért, mert elköteleztem magam mellette, az pont, hogy a tiszta, krisztusi szeretet kifejeződése lehet. Nem mondom le valakiről csak azért, mert önfejű vagy rossz ember. C. S. Lewis ezt így fogalmazta meg: „A szeretet nem érzelem, hanem elsősorban akarat, amivel az ember a másik ember javát akarja, és pedig teljes erejéből.”

Ma a „szeretet” szót olyan értelemben használjuk, ami nélkülöz mindenféle erkölcsi értékítéletet. Eszerint a gondolkozás szerint: ha én nem akarom támogatni azt a bűnt, amiben valaki más elmerült, akkor „intoleráns” vagyok vele szemben, vagyis nem szeretem.

De Pál arra buzdítja az efezusi hívőket, hogy *az igazsághoz ragaszkodva növekedjenek fel szeretetben* (Ef 4,15). Tehát nem próbál meg félretolni vagy relativizálni világos doktrinális vagy etikai definíciókat. És ha azt nevezem „szeretet” -nek, hogy nem merek tisztán és egyenesen kiállni a saját értékrendszerem mellett egy másik ember előtt, aki bűnben él, akkor ez arról tanúskodik, hogy valójában talán nagyobb „szeretet” -tel fordulok a saját érzéseim felé, mint annak a másik embernek a valódi érdekei felé.

A Lélekben való egység (Ef 4,3) egy dicsőséges ajándék, amivel Isten minden Krisztus-tanítványt egyszer s mindenkorra megajándékozott. A hitben való egység (13. v.) viszont egy olyan cél, amiért buzgón és kitartóan kell küzdenünk, akkor is, amikor a másik szokásai, vagy szavai kiakasztanak. A test növekedése (16. v.) - minden egyes részében – egy olyan cél, amiért Krisztus az életét adta (vö. Ef 5,25-27).

Alan Pallister

Hálaadás:

- Hálát adunk Jézus áldozatáért a kereszten, és megváltásunkért, ami Jézus áldozatáért ingyen a miénk, a saját cselekedeteinktől és erőfeszítéseinktől teljesen függetlenül.
- Hálát adunk azért a tényért, hogy a Krisztus Egyháza a világ legkülönbözőbb pontjain és kultúráiban ugyanazért az egy közös célért létezik: hogy hirdesse a megváltást Jézusban.
- Hálát adunk a testvéri közösségért, ami összeköt bennünket bármilyen háttérből érkező testvérünkkel.

Bűnvallás:

- Bocsásd meg nekünk, hogy engedjük, hogy a szociális, faji és felekezeti határok megakadályozzanak bennünket abban, hogy értékeljük és szeressük testvéreinket, akiket Krisztus az ő vére árán váltott meg.

Kéréseink:

- Segítsd, Urunk, gyülekezeteidet, hogy értékeljék jobban az evangélium alapvető igazságait és hogy ne engedjék, hogy másodlagos kérdések elvállasszák őket, sőt add, hogy még akár azt is felismerjék, hogy ezek a különbségek pozitívak is lehetnek. (Itt gondoljatok egy olyan, közelethez élő evangéliumi gyülekezetre, akik egy másik felekezethez tartoznak és/vagy akikhez nem annyira kapcsolódtok.) Segítsd, Urunk, az X.Y. gyülekezetet, pásztorával/ vezetőjével együtt, hogy növekedjen Benned és teljesítse azt a küldetést, amit Te rábíztál!

2. NAP – EGYSÉG A LÉLEKBEN

A korinthusi gyülekezetben valami egészen furcsa dolog történt: bár meggazdagodtak ismeretben és kegyelmi ajándékokban, mégis a tagjai - egy szomorú szakadási folyamat során - lassacskán eltávolodtak egymástól. Ennek eredményeképpen négy vezető köré formálódó négy különböző csoportra szakadtak (vö.: 1Kor 4-17). Amikor Pál évekkel később egy másik gyülekezetnek írt, akkor arra hívta fel a figyelmüket, hogy mindenképpen igyekezzenek megtartani a Lélek egységét, a béke kötelékével, de Korinthusban az egység odaveszett, így nem volt többé békesség. Egy Úr helyett négy „úr”-nak szolgáltak; egy test helyett négy kis „test” -ben éltek (vö.: Ef 4,1-6).

Pál úgy kezelte ezt a sajnálatra méltó helyzetet, hogy arról tanította a korinthusi keresztényeket, hogy lássák meg az egyházban, mint Krisztus testében rejlő hatalmas erőt, melynek minden hívő a tagja, és amelynek a feje Krisztus. Ebben a testben minden egyes testrészt értékes, nemzetiségétől, szociális helyzetétől vagy lelki ajándékaitól függetlenül, és mindegyik tag ugyanúgy válik ennek a testnek részévé: a Szentlélek megújítása által. Krisztusnak az egész test működésében kulcsfontosságú szerepe van, mert Ő az, aki az ajándékokat kiosztja és aki az egész test működését összefogja. Mindazonáltal, a Lélekkel együtt kell működnünk, belőle kell „innunk” (vö.: 1Kor 12,4-31). És itt csúsztak félre a korinthusiak ...

Nem elég megújulnunk a Szentlélek által: Benne kell járnunk (Gal 5,25), be kell, hogy legyünk töltve Általa (Ef 5,18-21) és teremnünk kell az Ő „gyümölcsseit”, hiszen ezek nagyon fontosak a hívők egységéhez: szeretet, békesség és jószág, a „test cselekedeteit” viszont (úgy, mint ellenségeskedés, harag és széthúzás) kerülnünk kell, hiszen ezek erőteljesen rombolják ezt az egységet (vö.: Gal 5,16-23).

Csak így fogjuk tudni betölteni Jézus vágyát: „hogymindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan Te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem (Jn 17,21).

João Filipe Silva

Hálaadás:

- Hálát adunk azért, mert kegyelmedből üdvösségünk van és a Szentlélek megújító munkája által a Krisztus testének részévé váltunk.
- Hálát adunk azokért az ajándékokért, amiket a Szentlélektől kaptunk, az egyház építésére.

Bűnvallás:

- Bocsásd meg, kérünk a „testnek” minden egyes „cselekedetét”, amiben vétkesek vagyunk, amikkel romboltuk a Lélek egységét.

Kéréseink:

- Segíts minket abban, hogy lelkesen fejlesszük magunkban tovább a Lélek ajándékait.
- Segíts nekünk, hogy Lélekben járjunk, be legyünk töltve Vele, az előtted való dicséret és hálaadás töltse be az életünket, a testvéreinkkel pedig egymás iránti kölcsönös alázatban éljünk, hitben (Ef 5,18-21).
- Segíts, hogy egyek legyünk Veled és testvéreinkkel, Fiad akarata szerint, hogy ez odavonzza Hozzá az elveszetteket.

3. NAP – EGYSÉG A HITBEN (HITVALLÁSBAN)

András egy napon arra ébredt, hogy van egy-két aggasztó tünete. Ezt megbeszélte egy-két barátjával és kiderült, hogy nekik is ugyanolyan tüneteik vannak. Elmentek hát az orvoshoz. Ez az orvos már sok ilyen beteget kezelte, így hát pontosan tudta, mi a teendő. A történet akkor vett meglepő fordulatot, amikor András és barátai elkezdtek azon vitatkozni, hogy mi is lenne a legmegfelelőbb gyógyszer, ill. gyógymód a számukra. A vita során annyira elragadta őket a hév, hogy teljesen megfeledkeztek arról, hogy az, aki valóban meg tudná őket gyógyítani betegségükből, ott áll az orruk előtt.

Az Efezus 4-ben a Jézus követői közötti egységről olvasunk. Ennek az egységnek egyik aspektusa a hit. De mi ez az „egy” hit? Azt hiszem, erre a választ a szerző a 13. versben adja meg: „míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra”. A hitben való valódi egység Jézus személyében van. A hitben való egység Istenben van, akibe a hitünket vetjük. Akármilyen sok fontos hitvallás is létezik, azt hiszem, mindannyian egyetértünk abban, hogy amikor Jézusban találkozunk, akkor mindegyikünknek sikerül megélnie az egységet. Amikor abban az Istenben találkozunk, aki emberré lett, hogy szóljon hozzánk (egészen addig, hogy kinyilatkoztatásainak továbbadását egy emberek által írt könyvre – a Bibliára – bízta), akkor elfogadhatjuk a kihívást az egységre. Ha Isten egygé vált velünk, akkor mi is egygé válhatunk másokkal. Bármennyire is fontosak a gyógyszerek és bármennyire is fontos a pihenés, mégiscsak alapvetően orvosra van szükségünk. Ugyanígy az a kihívás áll előttünk, hogy a hitünket egyedül arra alapozzuk, akire valóban szükségünk van: magára Istenre.

Pál így folytatja: „hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus, akiből az egész test egybeilleszkedik és összekapcsolódik a különféle ízületek segítségével úgy, hogy minden egyes tagja erejéhez mérten, közösen munkálja a test növekedését, hogy épüljön szeretetben.” (Ef 4,14-16).

Az a kihívás áll előttünk, hogy vizsgáljuk meg, mibe vetjük a hitünket: Istenbe, vagy olyan tanításokba, melyek – legyenek bármennyire is fontosak – nem érnek fel Istennel?

Pedro Wagner

Hálaadás:

- Köszönjük, hogy olyan hitre hívsz, aminek egyedül Te vagy a középpontjában.
- Hálát adunk, hogy nincs senki másban üdvösség, csakis egyedül a te Fiadban, Jézusban.
- Hálát adunk, mert olyan Megváltónk van, aki növekedésre hív minket és arra, hogy az Ő képére formálódjunk.

Bűnvallás:

- Kérünk, bocsásd meg, hogy jobban bízunk bizonyos tanításokban, mint Benned, és hogy megfeledkezünk arról, hogy Te vagy a mi egyedüli Megváltónk. (Javaslat: gondolj olyan tanításokra, amit pl. egy beszélgetésben biztosan megvédenél és vizsgáld meg, hogy a hited nem alapul-e jobban ezeknek a tanításoknak az igazságán, mint Istenen.)

Kéréseink:

- Kérünk, adj nekünk bátorságot, hogy felmagasztaljunk Téged, mindenek fölé.
- Kérünk, segíts, hogy olyan emberek legyünk, akiknek a Jézus Krisztusba vetett hite jól megalapozott.

4. NAP – EGYSÉG A KERESZTSÉGBEN

Fantasztikus abba belegondolni, hogy – különbözőségeink ellenére – ha bármilyen evangéliumi gyülekezetet meglátogatunk és az „Úr” szót halljuk, akkor mindannyian pontosan ugyanarról a Személyről (Jézus Krisztusról) beszélünk és mindannyian pontosan ugyanúgy tekintünk magunkra (mint az Ő szolgálóira). És pontosan ez az „Úr” kifejezés az, amit Pál apostol használ, amire a keresztségben megvalósuló egységünket alapozhatjuk. John Stott szavaival: „egyetlen remény, egyetlen hit és egyetlen keresztség kapcsolódik keresztény elhívásunkhoz, mert csak egy „Úr” van”.

Egyszerű lenne arra a következtetésre jutni, hogy Pálnak soha nem fordult meg a fejében az, hogy az egyház jövőjében a keresztségnek különböző formái fognak megjelenni. De nagyon fontos megfigyelni, hogy Pál itt nem a keresztség formájáról beszélt, amikor azt mondta, hogy csak egy keresztség van. Az apostol úgy beszél a keresztségről, mint „egy hit” -nek és „egy Úr” -nak a nyilvános megvallásáról, vagyis mint a hívőnek a Krisztusba való beavatásáról, valamint mint a hívőnek a Krisztus testébe (az egyházba) való beavatásáról.

A keresztség, amiben részesültünk amikor kinyilvánítottuk az ugyanabba az Úrba vetett ugyanolyan hitünket, egyenrangúvá tesz valamennyiünket. Ebben nincs különbség zsidó és görög, szolga és szabad, vagy férfi és nő között (vö.: Gal 3,26-28). De ez nem azt jelenti, hogy nincs különbség köztünk semmiben: férfiak és nők, különösen, ha különböző kultúrákból (de gyakran még ha ugyanabból a kultúrából is) jönnek, továbbra is különbözni fognak egymástól. Ezek a különbségek azonban nem teszik semmissé azt a tényt, hogy mindannyian ugyanúgy kegyelemből váltattunk meg, az ugyanabba az Úrba vetett ugyanolyan hitünkön keresztül – és ezt a tényt a keresztségnek ugyanabban a jelképében vallottuk meg.

Rodolpho Lima

Hálaadás:

- Köszönjük, Urunk, hogy adtál egy külső jelképet, amin keresztül kifejezhetjük azt, amit bennünk elvégeztél.
- Köszönjük, Urunk, hogy a megváltásban egyenlőségre hívtál el minket, nem pedig arra, hogy büszké legyünk, hogy másoknál többek vagyunk, sem pedig arra, hogy elégedetlenek legyünk és olyanok akarjunk lenni, mint mások.
- Köszönjük, Urunk, azt az örömet, amit megtapasztalhattunk, amikor nyilvánosan megvallottuk a hitüket.

Bűnvallás:

- Kérünk, bocsásd meg, Urunk, hogy néha több figyelmet fordítottunk azokra a szimbólumokra, amiket a kultúránkból vettünk át, mint arra a szimbólumra, amit Te adtál nekünk: a keresztségre.

Kéréseink:

- Urunk, kérünk add, hogy túl tudjunk látni felekezeti és teológiai különbségeinken, add, hogy testvérnek lássuk azokat, akik ugyanúgy Veled azonosítják magukat, mint mi.
- Urunk, kérünk, használj minden egyes hitvalló keresztelést, amit megtartunk, arra, hogy azon keresztül is azt az igazságot hirdessük, hogy mi mindnyájan egy testhez tartozunk és hogy érdemes a Te uralmad alatt élni.

5. NAP – EGYSÉG AZ EGY TESTBEN

Egy sokak által jól ismert viccben a test különböző részei azon vitatkoznak, hogy ki a legfontosabb. Végül az a testrész, amelyik a legjelentéktelenebbnek tűnt, bebizonyítja, hogy tulajdonképpen mindegyikük függ a többiektől. Bár mindegyikük betölti a saját szerepét, de ha valamelyik beteg lesz, vagy nem működik, akkor annak az egész test kárát látja és nem képes ellátni a feladatát. A Krisztus teste ugyanígy van ezzel.

Az 1Korinthus 12,12-31-ben Pál ezt nagyon érzékletesen írja le: mindannyian különbözőek vagyunk, de mindannyian ugyanannak a testnek vagyunk a részei. Különböző személyiségbeli tulajdonságaink vannak és különböző feladatokat látunk el, de Krisztusban egyek vagyunk. Isten csodálatos teremtő, aki olyan, különleges személyiséggel látott el minket, amit mások kiegészítenek. Ebből következik, hogy mindannyiunkra szükség van ahhoz, hogy a Krisztus teste megfelelően tudjon működni és hogy a terve megvalósuljon (Róm 12,3-5). Pál azt mondja, hogy szükségünk van egymásra, függetlenül attól, hogy lábak, kezek, fülek vagy szemek vagyunk. Ha valaki nagyon ügyetlen, azt szoktuk mondani rá, hogy kétbalkezes. Isten nem akarja, hogy az Ő teste kétbalkezes legyen, ezért ellátja tanárokkal, művészekkel, zenészekkel, idealistákkal, pragmatistákkal... stb. Minden ajándékra, minden személyiségre, minden szenvedélyre szükség van és mindegyik a többiekkel együttműködve dolgozik a közös cél megvalósulásáért. És mindannyian úgy tudunk csak működni, hogy közvetlen összeköttetésben vagyunk a fővel, aki a Krisztus, aki egyesít és vezet bennünket (Kol 2,18; Ef 4,15-16).

De az, hogy egy test vagyunk, többet jelent annál, mint hogy egyszerűen csak együtt dolgozunk: ez arra is hatással van, hogy milyen kapcsolatban kell, hogy legyünk a testvéreinkkel. Egy testet nem lehet részekre szabdalni; egy testnek gondot kell viselni saját magára és minden egyes testrészére. Ha az egyik testrésznek fáj valami, vagy éppen örül valaminek, akkor ezt az egész test átérzi vele együtt. Tanítjuk egymást és segítjük egymást, hogy együtt tudjunk növekedni a szeretetben (Ef 4,16).

A U2-t idézve: „Egyek vagyunk, de nem ugyanazok. Egymást hordozzuk.” (We are one, but we are not the same. We carry each other.) Isten segítsen minket abban, hogy egyek legyünk és ünnepeljük a különbözőségeinket, az Ő dicsőségére.

Miriam Borham

Hálaadás:

- Köszönjük, Urunk, azt a hatalmas Testet, ami kiterjed az egész világra; köszönjük a saját jellegzetességeinket és a különböző ajándékokat, amiket nekünk adtál, mert ezekkel hozzá tudunk járulni egyházad növekedéséhez és dicsőséges evangéliumod terjedéséhez.
- Öröm látni, hogy hogyan munkálkodsz a te testedben és a te testeden keresztül. Dicsőítünk téged és Urunkként tekintünk Rád. Hálások vagyunk azért, hogy ilyen türelmes Urunk van.

Bűnvallás:

- Oly sokszor igyekszünk úgy alakítani a dolgokat, hogy azok illeszkedjenek ahhoz, amit megértettünk a minket körülvevő világból... Most azt kérjük, Istenünk, hogy a Te tested olyanná formálódjon, amilyenek Te szeretnéd látni.

Könyörgés:

- Segíts nekünk, hogy mindegyikünk használja az ajándékait és talentumait. Add, hogy tudjuk, hogy hogyan használjuk a különbözőségeinket arra, hogy gazdagabbá tegyük velük a Krisztus testét, ahelyett, hogy rombolnánk azt.
- Add, hogy a te egyházad jól működjön! És hadd hozzon ez dicsőséget a főre: Krisztusra!

6. NAP – EGYSÉG A MISSZIÓBAN

Az Efezus 4,1-ben, majd a 4,4-ben arról az elhívásról, vagy misszióról olvasunk, amire elhívattunk, mindazokkal együtt, akik osztoznak reménységünkben. Vagyis minden hívő megkapta a kiengesztelés szolgálatát, ami által, Krisztus nevének nagyköveteiként, meg kell győznünk az embereket, hogy engesztelődjenek ki Istennel (2Kor 5,18-20).

Bármilyen közös misszióhoz szükség van egy egységes csapatra, akik a legnagyobb összhangban és rendben dolgoznak együtt. Gondoljunk csak egy orvosi csapatra, akik egy komoly műtétre készülnek. Az a küldetésük, hogy megmentsenek egy életet és ehhez szükség van általában egy sebészre, jónéhány asszisztensre, valakire, aki gondoskodik az orvosi felszerelésről, egy aneszteziológusra, egy helyettes-aneszteziológusra és egy nővérre. Ennek a csapatnak minden tagja egységben és egymással összhangban fog dolgozni, minden egyes tag a maga szerepében, egészen addig, amíg az operáció le nem zajlik.

Mi történne, ha az orvosi csapat a műtét kellős közepén egyszer csak elkezdene azon vitatkozni, hogy most akkor melyik protokoll szerint is haladjanak tovább? Ha órák telnének el így, miközben nem közelednének egymáshoz az álláspontok? Vagy mi történne, ha emiatt a vitatkozás miatt a felszerelésért felelős ember a saját munkáját nem végezné elég körültekintően? Vagy ha a sebész műtét közben úgy döntene, hogy ő most elmegy? Ha ezek közül bármelyik megtörténne egy nagy figyelmet igénylő operáció alatt, akkor ebbe a beteg akár bele is halhatna, és az orvosi csapatot vonnák felelősségre. Sajnálatos módon ahelyett, hogy egy nagyobb csapat részének tekintenék magunkat, akik egy közös ügyért küzdenek, hogy tanítványokká tegyenek másokat, mi keresztények sokszor egymásnak esünk és megtörjük az egységet, mert nem fogadjuk el azt a sokszínűséget, ami köztünk van. Ahogy Marcos Vidal, a zeneszerző megfogalmazta: „vannak, akik hisznek a próféciaiban, míg mások nem; vannak, akik a hitet hirdetik, míg mások a szeretetet; vannak, akik nyelveken szólnak, míg mások az erényeikkel dicsekednek; mindeközben pedig a világ anélkül pusztul el, hogy látta volna a világosságot.” Abban, hogy Isten missziója megvalósuljon, nem vagyunk nélkülözhetetlenek, Isten mégis abban a kiváltságban részesített bennünket, és azt a parancsot adta nekünk, hogy legyünk ennek a misszióknak a részesei. A János 17,18-ban Jézus ezt mondja: „Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba”. Minden kereszténynek van küldetése: azért küzdjön, hogy az emberek higgyenek Jézus Krisztusban és ez által a hit által életük legyen az Ő nevében. Ez a küldetés kötelező érvényű, transzcendens és Isten népének minden egyes tagjára vonatkozik. Az egység Isten népén belül nem opcionális, vagy alternatív. Az elveszetteket el kell érnünk. A Sátán pedig mindig azon igyekszik, hogy elpusztítsa azt az egységet, amire Jézus vágyik: hogy a hívők egyek legyenek, ahogyan Ő is egy az Atyával (János 17,21).

Bárcsak félretennénk felekezeti különbözőségeinket, egymástól eltérő véleményeinket és szokásainkat! Bárcsak egységben válaszolnánk elhívásunkra, hogy mint Egyház, betöltsük küldetésünket: hogy a megváltás és a Jézus Krisztusban rejlő örök élet Örömhírét elvigyük az elveszetteknek!

Natanael Montes

Hálaadás:

- Köszönjük, Urunk, hogy abban a megtiszteltetésben részesítesz minket, hogy a világon a legjobb társaságban dolgozhatunk. Köszönjük elhívásodat, tanításodat és bátorításodat a szükség idején.

Bűnvallás:

- Bánjuk, hogy nem tettük meg a magunk részét és így nem valósítottuk meg hűségesen azt az elhívást, amit ránk bízál.

Könyörgés:

- Kérünk, segíts letenni azt, „ami a miénk” és helyette inkább az egyetemes egyház javát szolgálni. Segíts nekünk azzá az egységes egyházzá lenni a misszióban, amit Te elterveztél a számunkra.

7. NAP – EGYSÉG A LÁTÁSBAN

Számos keresztény szervezet és gyülekezet a sikeres működéshez vezető út első lépéseként a látás megfogalmazását határozta meg. Gyakran ez a lépés nagy nehézségekbe ütközik, az érintett emberek közötti véleménykülönbségek miatt. Pál meglátása arról, hogy mit jelent látásban egységesnek lenni (az efezusiakhoz írt levél 4. fejezetében) arra a buzdítására épül, hogy éljünk a Jézus Krisztusban elnyert elhíváshoz méltón (1. vers) és alapvetően három aspektusa van:

Először is (1-2. v.), a látásunknak a szívünket kell megcéloznia; azt, amilyennek lennünk kell. Pál arra bátorít bennünket, hogy fordítsunk gondot a személyiségünk fejlesztésére, különös tekintettel a Krisztus testén belüli közösség megéléséhez szükséges jellemvonásokra: alázatosság, szelídség, türelem és béketűrés.

Másodszor (7-16. v.), a látásunknak a kezünket kell megcéloznia; azt, ahogy tennünk kell a dolgokat. Pál itt kifejezetten arra buzdít bennünket, hogy használjuk azokat az ajándékokat, amiket kaptunk. A Krisztusban kapott elhívás szolgálatban megnyilvánuló cselekedetekre indít és arra, hogy építsük föl a Krisztus testét, hogy eljussunk a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra (13. v.).

Harmadszor (17-29. v.), a látásunknak az elménket kell megcéloznia; azt, ahogyan gondolkoznunk kell. Pál ragaszkodik ahhoz, hogy azok szerint a tanítások szerint kell élnünk, amiket megkaptunk; a gyümölcs onnan látszik, hogy az elménk megújult, sőt az egész énünk is megújult és ez megváltozott viselkedésben nyilvánul meg.

A világ megítélése szerint Pál életét akár kudarcnak is mondhatnánk, hiszen a levél megírásakor börtönben van, következésképp, a kérései hatástalanok. Ugyanezt a saját életünkről és gyülekezeteinkről is elmondhatnánk. Az ígéret mégis az, hogy ha a Krisztus testén belül egységes a látásunk és közösen figyelmet fordítunk a szívünkre, a kezünkre és az elménkre, akkor fel fogunk növekedni „szeretettel mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus” (15. v.), a teljes „nagykorúságra” (13. v.). Ennél nincs nagyobb siker. Ennél nincs nagyobb jutalom.

Edith Vilamajó

Hálaadás:

- Hálát adunk azért az ígéretedért, hogy ha egyházként a látás és a növekedés terén egységben élünk, akkor annak csodálatos jutalma lesz.

Bűnvallás:

- Magunktól nincs látásunk, Urunk. Folyamatosan szükségünk van a jelenlétedre.
- Bocsásd meg nekünk, szeretett Atyánk, azt, amikor nem úgy látunk, ahogyan Te látsz, amikor nem úgy szeretünk, ahogyan Te szeretsz, amikor nem úgy érzünk, ahogyan Te érzel.

Könyörgés:

- Kérünk, állítsd helyre a szívünket és segíts nekünk, hogy jól tudjuk gondját viselni a személyiségünknek, hogy méltóképpen tudjuk betölteni a Krisztus testén belüli szerepünket. Adj nekünk több alázatot, türelmet és toleranciát egymás iránt.
- Kérünk, segíts, hogy helyesen tudjunk az ajándékainkra tekinteni és így jobban tudjunk Téged szolgálni.
- Kérünk, segíts nekünk úgy gondolkozni, ahogy Te, hogy helyes képünk legyen Rólad, a te országról, magunkról, az emberiségről és az ebben a világban betöltendő küldetésünkről.

8. NAP – EGYSÉG KRISZTUSBAN

Az első hitvallás, ami még a korai egyházból fakadt föl, egy rövid mondatból áll: „Jézus Krisztus Úr” (Fil 2,11). Pál úgy látta, hogy Isten akarata szerint el fog jönni egy nap, amikor az egész emberiség ajkáról fel fog hangzani ez a hitvallás. Egyedül egy Úr van: Jézus Krisztus, a Megváltó. Egyetlen Úr uralkodik az egyház fölött és minden hívő ugyanannak az Úrnak az irányítása alatt és ugyanannak az Úrnak a szolgálatában áll.

“De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem.” (János 17, 20-21) Ez a legmegindítóbb imádsága Tanítónknak, ami feltárja előttünk szívének legrejtettebb zugait. Az oltáron nyugvó áldozatként, utolsó perceiben a Megváltó nemcsak saját népe megmenekülését kívánja, hanem azért jár közben, hogy mindazok, akik megmenekültek, egységben legyenek.

Az egység annyira közel állt Megváltónk szívéhez ekkora nagy szenvedés idején, hogy nekünk is felbecsülhetetlen értékűnek kell tekintenünk. Az egység nem automatikus, meg kell dolgoznunk érte és nem könnyű megvalósítani. Az egység eléréséhez tudatosságra, komoly erőfeszítésre és érettségre van szükség.

Istenünk azt akarja, hogy minden bárány egyetlen nyájhoz tartozzon, aminek Ő a Pásztor. Mindazoknak, akik megelevenítették a Szentlélek által és életre szóló szövetségre léptek az Úrral, az egységet kell építeniük. A Krisztus szeretete szorongat bennünket, hogy testvérünket ne idegennek tekintsük, hanem a szentek polgártársának.

Azon kell munkálkodnunk, hogy a köztünk megvalósuló egység azon a szereteten alapuljon, amiről az Úr Jézus elrendelte, hogy legyen meg köztünk, vagyis tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy úgy szeressük a másikat, ahogy Jézus szeretett minket. Krisztus imádkozik Egyháza egységéért, hogy minden szent eljusson az Őbenne való élet egységére. Úgy legyen!

Manuel Díaz

Hálaadás:

- Atyánk, hálát adunk a te fiadért, Jézus Krisztusért.
- Köszönjük, hogy Jézus az a személy, aki mindig is a leginkább a szíven viselte és most is a szíven viseli az egyházon belüli egységet. Bízunk az Ő örökkévaló tervében és hálásak vagyunk munkájáért.

Bűnvallás:

- Meg akarjuk vallani, hogy nem mindig élünk abban a meggyőződésben, hogy te vagy az Úr életünk minden területének. Segíts, hogy vágyjunk arra, hogy valóban Te legyél az Úr.

Könyörgés:

- Könyörgünk, hogy a te egyháza, szerte a világon, ismerje fel azt a valóságos egységet, ami a mi Urunkban és Megváltónkban, Jézus Krisztusban van.
- Add, hogy ne feledjük: a sokszínűségünk ellenére egyek vagyunk és hadd lássa ezt meg a világ.